

[Thorndahl]

mest dem i miljøministeriet, ikke har været i stand til at gennemføre det på det eksisterende lovgrundlag, men at man har argumenteret for, at det skulle være nødvendigt at gennemføre en helt ny lovgivning. Men sådan er det åbenbart, og det er jo nok også på den måde, man gør vores lovgivning mere og mere uigennemskuelig.

Når det er sådan fat med vore myndigheder og embedsmænd, så vil vi ikke modsætte os, at der skabes et lovgrundlag, således at myndighederne får deres opgaver også i denne sammenhæng skåret ud i pap. Denne tilslutning er begrundet i, at vi her står over for reelle og i enkelte tilfælde meget væsentlige miljømæssige problemer.

Det er fremskridtspartiets opfattelse, at forurenere generelt skal betale de omkostninger, der er forbundet med løsningen af forureningsproblemerne, men netop kemikaliepoterne repræsenterer et overgangsproblem. De fleste og ofte gamle affaldsdepoter er etableret i nøje overensstemmelse med den dengang gældende lovgivning; og ud fra rets- og rimelighedssynspunkter, og også fordi der er gået så lang tid, at dette i sig selv gør det vanskeligt at placere et ansvar, kan det i en række tilfælde i denne sammenhæng være rigtigt, at samfundet påtager sig omkostningerne ved at løse disse problemer.

Jeg skal derfor understrege, at vi går positivt ind i arbejdet med lovforslaget i udvalget, og at vi er positive over for lovforslagets hensigt.

Der er nogle elementer i forslaget, vi er noget usikre over for.

I lovforslagets § 15 suspenderer man i realiteten al anden lovgivning. Det er naturligvis en forenkling, vi principielt er tilhængere af, men på den anden side må det vel knyttes sammen med lovforslagets § 11, der i virkeligheden fastslår, at der, så vidt i hvert fald jeg kan læse det, ikke er nogen reel klageadgang, samtidig med at det efter § 3 og § 4 er den centrale myndighed, altså miljøstyrelsen, der styrer planlægningen og sammenhængen i indsatsen med hensyn til afværgeforanstaltninger og ikke mindst den rækkefølge, i hvilken afværgeforanstaltningerne skal gennemføres. Jeg føler egentlig, at den sammenhæng, der er resumeret her, hænger skævt sammen. Det er ikke helt rimeligt. Jeg er faktisk enig i det, hr. Holger K. Nielsen sluttede af med, idet jeg dog tror, at hr. Holger K.

Nielsen har misforstået lovforslaget en lille smule. Jeg kan altså ikke se, at der er lagt op til nogen som helst form for offentlighed omkring det her – ikke som vi kender den – og da slet ikke, at der er nogen som helst klagemulighed, når det kommer dertil. Ja, der er klagemulighed mellem myndighederne, men altså ikke i den sammenhæng og med den hensigt, som hr. Holger K. Nielsen omtalte. Jeg tror i virkeligheden, at den sag er en sag mellem de tre forskellige myndigheder, vi har. Det kan man så være enig eller uenig i, men jeg synes også, at offentligheden, den brede offentlighed, bør engageres noget mere.

Hahn (CD):

Centrum-demokraterne ser alvoren i de miljømæssige spørgsmål og kemikalieaffaldsproblemerne, og jeg kan kun tilslutte mig de positive betragtninger, der er fremkommet, og sige, at centrum-demokraterne vil være positive i udvalgsarbejdet. Vi vil se på det økonomiske og også på ankeadgangen i lovforslaget.

Dræbye (RV):

Efter at have lyttet til den forløbne del af debatten kan man måske nok tillade sig at konstatere, at der ikke er meget tilbage af den indledning, man havde forestillet sig, hvis man samtidig skal undgå at gentage, hvad tidligere ordførere har sagt. Så jeg skal i hovedsagen springe det over og blot konstatere, at vi er enige i, at man nu skal have løst problemet med de nedgravede kemikalieaffaldsdepoter. Det skal ske i det tempo, som er teknisk og miljømæssigt nødvendigt, ikke i et tempo – hvad man måske kan få en lille smule mistanke om, når man læser lovforslaget – som først og fremmest er bestemt af en fordeling af udgifterne over de 10 år, som er blevet beregningsperioden. Det må være sådan, at det er de miljømæssige forhold, der afgør tempoet i afværgeforanstaltninger, opgravninger m.m.

Vi er enige i, at det er rigtigt at foretage en udgiftsfordeling imellem de implicerede parter – stat, amtskommuner og kommuner – og vi er enige i den hovedtendens, der er i forslaget: at beliggenhedskommunerne belastes relativt mindst. Hvis man gjorde det omvendt, ville man ende i en række urimelige-